

EDITURA CARTEA ROMÂNESCĂ

Cartea de proză

Editura Cartea Românească
Calea Victoriei 133, sectorul 1, București
www.cartearomaneasca.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHIFU, GABRIEL

Ploaia de trei sute de zile / Gabriel Chifu. - București -
Cartea Românească, 2017
ISBN 978-973-23-3166-8

821.135.1-31

Editor: Călin Vlasic
Redactor: Cosmin Peța
Machetare: Stelian Bigan
Coperta colecției: Ionuț Broștianu
Prepress: Marius Badea

Copyright © Editura Paralela 45, 2017

Editura Cartea Românească este un imprint al Editurii Paralela 45
www.edituraparelela45.ro

Prezenta lucrare folosește denumiri
ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat
de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

Gabriel Chifu

Ploaia de trei sute de zile

roman

CARTEA ROMÂNEASCĂ

Îi adresez mulțumiri domnului Nicolae Manolescu, primul cititor al acestui roman, pentru lectura atât de atentă, de pătrunzătoare și de empatică. Tot dumnealui, mulțumiri în plus pentru o sugestie pe care mi-am însușit-o.

Îi mulțumesc și lui Mircea Mihăieș, care a făcut lectura finală a manuscrisului, cu inteligență, cu migală și exigență, cu subtilitate. Lui îi mulțumesc și pentru prietenia arătată la greu, la foarte-greu, în perioada când am scris cartea.

Încrederea amândurora și a altor câtorva prieteni adevărați a fost pentru mine o sursă de energie extrem de prețioasă, care m-a ajutat să ajung la mal.

G.C.

Capitolul I

(Povestește Ștefan Orban)

1.

Plouă fără încetare. Cerul acoperit de nori vineții, apăsători, enervanți seamănă cu un câmp sur, toamna, plin de leșuri.

Și, ceea ce este cel mai neplăcut: nu se întrevede nici cel mai mic semn că vremea proastă, care ține de zece zile, se va schimba în bine. Știu exact, din data de 30 septembrie 2015 soarele n-a mai strălucit și nici măcar nu s-a mai întrezărit pe boltă, aici, în orașul Z., capitala țării noastre, Caramia. Fiecare zi a avut aceeași înfățișare și aceeași desfășurare meteorologică: cer îngropat sub stratul gros de nori, ploaie nesfârșită, atmosferă mohorâtă și neliniștitoare. Cu fiecare zi, simt că mintea mi se scufundă lent într-o mlaștină fără ieșire.

Plouă zi și noapte, ineputabil, cu o precizie fără greș. Mă întreb, ca un copil prost, de unde atâta apă strânsă în cer. Iar lumina fiecărei zile este sărăcăcioasă. La ceasul amiezii, deja stă să se întunece. Abia dacă reușesc să deslușesc

contururile obiectelor și ale oamenilor. Peste tot plutesc umbre uriașe și înșelătoare.

Iar dereglarea asta climatică îmi influențează, bineînțeles, starea lăuntrică. Repet: observ că mintea mea dă semne că o ia razna. Dar nu numai mie mi se întâmplă asta, ci, văd în jur, toată lumea pare deranjată. Și înainte ne umplea de nervi orașul nostru, dar acum!... Nu cred că există cineva care poate susține că funcționează normal. Ploaia ne-a dat peste cap pe toți: o să ne defectăm, ca niște mașini care au luat apă la motor sau și mai rău.

De fapt, începem să „luăm apă”: pe străzi s-au format mici pâraiașe. Nu trebuie să am cine știe ce imaginație ca să-mi închipui că, dacă o s-o țină tot așa, curând, această bizară aglomerare urbană deformată, orașul Z., pe care l-aș asemăna cu o enormă valiză de carton în care cineva a înghesuit de-a valma tot soiul de lucruri care n-au ce căuta laolaltă, orașul acesta de câmpie uriaș, sluiț și, de obicei, prăfuit se va preface într-o tulbure Veneție. Ei, dar n-am dreptul să mă înfurii pe dezastrul urbanistic al capitalei, eu însumi am contribuit și contribui la stricarea ei, prin meserie, sunt arhitect.

Și eu, și Cora, femeia mult mai tânără cu care-mi împart viața, în loc să fim apatici și somnolenți, cum presupun c-ar fi normal pe-o asemenea vreme, am ajuns să fim cuprinși, fără vreun motiv explicit, de o nervozitate maximă. Am devenit insomniaci, avem dureri de cap. Iar relația noastră scârțâie din toate încheieturile: de vreo trei-patru zile, ne irită totul, ne sare țandăra din orice, nu mai avem ochi unul pentru altul și aproape nu ne mai vorbim.

În dimineața celei de-a douăsprezecea zile de ploaie neîntreruptă, o dimineață precum cele dinainte, cu o lumină incertă, un fel de dimineață-seară, îmi spun că

Capitolul II

(Prezența autorului. Personaje, situații, scene descrise direct sau în reluare de cel despre care se presupune că e omniscient și controlează firul narațiunii, autorul: *Cora*)

1.

Înainte de a fi cine este astăzi, Cora fusese o cu totul altă persoană, care ar putea să încapă într-un singur cuvânt: o țărăncuță.

Chiar așa, originile ei sunt modeste și nimeni n-ar fi prevestit atunci, la început, traiectoria sa viitoare. Venise pe lume în urmă cu aproape treizeci de ani în Dăbuleni, o mică localitate din sudul Caramiei, așezată undeva în Lunca Dunării. În chip voit am numit-o *localitate* fiindcă este cu totul incertă starea sa: deși în acte este declarat oraș, în realitate Dăbuleniul rămâne un sat ceva mai mare, populația fiind predominant rurală, iar mentalitățile – la fel.

Toată copilăria, Cora a fost îndopată cu pui și cu pește, căci mama sa, care absolvise un liceu agricol prin zonă, era un fel de contabilă la ferma de păsări, iar tatăl său era

tehnician piscicol. Fiecare aducea de la locul de muncă produsul principal și astfel îi asigurau fetei hrana. De aceea, foarte repede, Cora a ajuns să nu mai suporte nici carnea de pui, nici peștele. De îndată ce i-a stat în putință, a refuzat să se mai atingă de aceste alimente. I se făcea greață, doar auzind pe cineva vorbind despre ele. Apoi, a încercat să devină vegetariană. După un timp a abandonat, însă de pește și de pui tot se ținea departe.

Iar faptul că pe cartea sa de identitate la locul nașterii era trecut numele Dăbuleni nu însemna un motiv de mândrie pentru ea. Dimpotrivă. Și-ar fi dorit să rupă orice punte de legătură cu târgul natal. N-o legau de el sentimente plăcute. Nu doar că îi amintea mereu cine este, o fată sărmană dintr-un fund de țară, dar acolo se petrecuse prima întâmplare atroce din viața ei, care o marcase, pentru totdeauna.

Avea treisprezece ani, trupul începea să capete forme feminine care se presimțeau prin rochiile ieftine, de stambă, când, într-o după-amiază de vară, taică-său, care era și bețiv și afemeiat, se întorsese acasă cu mințile turburate de alcool. Intrase în camera ei trântind ușa și, când dăduse cu ochii de copilă, pur și simplu se năpustise asupra ei. Cora stătea în pat și citea o carte pe care i-o recomandase profesoara de română, *La Medeleni*. Era îmbrăcată lejer într-un sort de bumbac și cu un tricou de casă. Cel care îi era părinte se clătina, avea ochii injectați și repeta întruna *Ce frumușică s-a făcut fetița noastră, ce frumușică s-a făcut fetița noastră*. A acoperit-o cu trupul lui mătăhălos, care mirosea insuportabil a transpirație și a băutură proastă, a apucat-o de sâni și dădea să o sărute libidinos pe gură, fără să izbutească, căci Cora,

Cuprins

Capitolul I (Povestește Ștefan Orban).....	9
Capitolul II (Prezența autorului. Personaje, situații, scene descrise direct sau în reluare de cel despre care se presupune că e omniscient și controlează firul narațiunii, autorul: <i>Cora</i>)	56
Capitolul III (Povestește Ștefan Orban).....	73
Capitolul IV (Prezența autorului. Personaje, situații, scene descrise direct sau în reluare de cel despre care se presupune că e omniscient și controlează firul narațiunii, autorul: <i>Discuția dintre Iacob Grima și Mihail Cristea din noaptea de sâmbătă, 29 iunie 2013, așa cum s-a purtat, iar nu cum a reținut-o Ștefan Orban</i>)	107
Capitolul V (Povestește Mihail Cristea)	118

Capitolul VI (Povestește Ștefan Orban)	152
Capitolul VII (Prezența autorului. Personaje, situații, scene descrise direct sau în reluare de cel despre care se presupune că e omniscient și controlează firul narațiunii, autorul: <i>Iacob Grima în timpul campaniei electorale</i>).....	169
Capitolul VIII (Povestește Mihail Cristea)	183
Capitolul IX (Povestește Crinuța Bunuța)	202
Capitolul X (Povestește Alice)	218
Capitolul XI (Povestește Mihail Cristea)	227
Capitolul XII (Povestește Ștefan Orban)	255
Capitolul XIII (Povestește Mihail Cristea)	277
Capitolul XIV (Povestește Alice).....	304
Capitolul XV (Povestește Ștefan Orban).....	319
Capitolul XVI (Povestește Mihail Cristea).....	351
Capitolul XVII (Prezența autorului. Personaje, situații, scene descrise direct sau în reluare de cel despre care se presupune că e omniscient și controlează firul narațiunii, autorul: <i>O simplă precizare despre două personaje, Lena și Ionică</i>).....	383
Capitolul XVIII (Povestește Alice)	384
Capitolul XIX (Povestește Gigi Spaniolu)	389

Capitoul XX (Prezența autorului. Personaje, situații, scene descrise direct sau în reluare de cel despre care se presupune că e omniscient și controlează firul narațiunii, autorul: <i>Câteva cuvinte despre ploaia de trei sute de zile și despre sosirea uriașei nave tăcute și misterioase, fantomatice și prea puțin verosimile, ca și despre salvarea celor șase într-un chip nemaivăzut)</i>	397
Epilog: sfârșitul poveștii și al acestei lumi ficționale	407

EDITURA CARTEA ROMÂNEASCĂ